

Kovács Zoltán Tartalék

első álmom a szeretkező szobrokról
törvényszerű hogy végül pálmák és cipő nélkül jelenek meg
a szálló teraszán
fütyörészve szelem a habokat
csak a rabszolgák észre ne vegyék
meg ne botoljak
kuriózum az ősz haj de én még tovább megyek
az arcomat akarom lefesteni evés közben

nő szájában egy népszerű napilap többhetes száma
az asztalon áll kezében vajaskenyér
szép szóval helyett korbács és áramütés
be tudom öltöztetni
a cseléd letakarja a tükröt közben pipiskedik
a ruha megfeszül
a számát mozgatom izmaim nehogy megmerevedjenek
valaki felkapcsolja a villanyt nehezen mozdul
szájában méreg
ahogy elesik megmotosom vér nélkül

Csak a tenger (szerelem)

Reggel már a szobalány ébresztett fel. Reggelit hozott tálcán és kiugrasztott az ágyból. Ezt neki minden reggel meg kell tenni. Amíg teámat szűrcsöltem és néztem a két jól megtermett bokát, kora reggeli programomon gondolkodtam. A szobalányhoz nem volt kedvem, vissza nem fekettem a lehúzott, vérvörös ágyba és itt sem állhattam a végtelenségig. Lementem hát a tengerpartra. A lift ajtajánál már állt valaki, egy nő. A kis piros szem világított. Kihalt a folyosó. Van-e szerelem és megérinthes-e? Fiúsrá nyírt frizurájával és nadrágkosztümjével az én térdig érő vázsonnadrágom nézett szembe. A partra megyek, de nem felelt, nem figyelt. Előre engedtem, a földszintig együtt mentünk. Volt időm meggondolni a dolgot, s végül fájdalmasan ugyan, de lemondtam erről a nőről is, mint annyi mindenről életem-

ben; fájdalmasan. A kora reggel benyomásai a legélénkebbek. Arcomat a hallba érve meglegyinti a jellegzetesen sós hajnali szellő. A portás elhagyott kis öblöt ajánl; szélvédett, homokos part; békés sziget, gyönyörű kilátás. Előzékenysége jutalomra várt, beszélni kezdtem. Hogyan is kerültem egy szálló hajnali halljába. Ha kettesben lettünk volna fenn a szobalánnyal, felkérem, hogy kést vágjon belém, hanyattfekszem a lehúzott ágyra, s mikor az összeztől felhevült leány magasan a feje fölé emeli a gyilkos szerszámot, a lendületvétel első pillanata előtt mindkét lábomat a hasába lököm. Ehelyett még mindig a portásnak beszéltem az üvegajtó mögött. Ez a nő nem az a nő. A zúgó szélbe kiléptem és megmarkoltam a homokot. Csak a tenger.

Falvédő

Ütések kék-zöld foltjai a falon. Falra hányt borsó a menü. Ennyi a korszakhatár, kár hogy rajtad húzódik keresztül. Átléped az árnyékok, az megsértődik és magára hagy, csak te és Garfield, csak ti. Félreismernek; lennék ló. A pisztolygolyó hegye a szívemig ér, benne a két elipszilon, gyilkos derűvel. A véres ajtón kidübörög a visszalökött siserehad, néhány golyhó alig vonszolja magát. Összezárul a húsos száj, a két ajak megnyalja magát. Erre soha nem kaptam megbízást. Rossz fizetés és rossz érzés. Kettévágva most a szódalánc és vizeztőt, szájba való léha torok (korpa és millió radír a szívem helyén ahol amúgyis más csendestárs), Akhilleusz-sarok a véres csonk hátul, ezt kap csak a hős, a név; a gólya parancsra robban a küszöbön, könnyecsatornáján hogy kifolyjon a végelgyengült könnycsepp.

Intarzia

Otthagytá a társaságot buszostól, élményestől, megérkezésestől. Minden holmija a többiekkel maradt, mint a macskák, ahogy jobban ragaszkodnak lakóhelyükhöz, mint gazdájukhoz. Farmernadrágban volt és freedom-feliratú pólóban, birtokolva azt a fajta választékos modort, mely mindig heves kézreszketéssel jár.

Az utcák is feltűnően keskenyek, az arcok is, és ünnep van, a holdfogyatkozás ünnepe, hogy minden összefut – jön rá az utca végén. Sok könnynek kell még lefolynia történetem végéig – meséli már a városka legrégebbi kocsmájában; maga sem tudja megállni sírás nélkül. Azonban nézzünk máshová: feltűnők a parton. Egy kis közép-afrikai állam felségjelét viselő hajóból szállok ki éppen, golfkészletem fémes hanggal ütődik combomhoz. A bőrleszkhangulatnak aztán véres esemény vet véget. Ki mint vet, úgy arat – mesélik a hazai határnál veszteglő busz utasai.

Keskeny arcom van és táncolok. Sötét bronxi utcán járőrözök, autók kipufogócsöveibe kenyérgalacsint gyömöszölök. Hátraszólók társaimnak, mikor túl közel merészkednek a naphoz, de nem hallgatnak rám. Lassan alakul ki kíméletlen egyéniségem. Szóról szóra válok azzá, akitől a legjobban félsz.* Az utolsó betűnél a legrosszabbat teszem veled és gyorsan nyúlsz – kezed már engem érint.

Az arcod beszélgetés közben

VESZETT keveredik össze a kefir az átázó
kiflidarabokkal
KALAND lesz ebből meglásd napszemüveg
nélkül is
KORSZAKHATÁR szaglik ezernyi kisajtolt
zöld nedvcseppje
SZÓDAVÍZ öblít ha sós csettint amúgy
CÉRNAMETÉLT ebédje most nem kíváncsi de
szeretem hadd
ALVÓ KATONA a rósejbn-émlék a filmbéli
borotva még csáb
HATÁR repülőgép bombázta sivatag eltűn-
tetni gyorsan! a lábnyomok
MÓRES a könyvek nehezek de itthon vagyunk
végre a hónom alatt
PRÓKÁTOR mert szeretlek
PRÓBABABA túl kicsi és átfér a kulcslyukon
mégis utánanyúlok
FASZKALAP szolid jelenet a vízparton pedig
a torony nem is itt van
ARTÚR kalapomra pörgét rak az idő nem bán-
tom ha tényleg ilyen lassú

* Végül találkozunk, ugyanabban a mediterrán kisvárosban. Ünnepek nyoma sincs, a szél fúj csak, lenn a parton. Egy nőt néz mereven; kisírt szemei nem sok jót ígérnek. A nő a mólón áll és az öböl túloldalán meredező hegyet bámulja, félig kibányászott oldalát. Megvárom amíg rám néz. Kis kövek, kagylók, színes emlékek. Hárman vagyunk, mint mindig. Nyílt torokkal fekszik a kavicsokon, karja kitérve, a felhőzet végére felszakad. Gyorsan robot a főváros felé a gyorsvonat, holdfogyatkozás van megint, a móló végtelen hosszan nyúlik a sötét tengerbe.